

dig til at tage lidt venligt imod Folk. Det er blevet til en hel sygelig Særhed hos dig. Den ene efter den anden af vore Venner støder du for Hovedet; og det er altid mig, der senere maa gøre din Uret god igen. Det bliver jeg virkelig tilsidst ked af. Gud véd, hvor — —“

Han standsede ved pludselig at opdage Sigrid, der sad paa en Skammel henne under et af Vinduerne, ivrig beskæftiget med at sy farvede Sting paa en Klud.

„Naa, det nytter jo ikke at snakke om det,“ sluttede han halvhøjt og forlod Stuen, idet han temmelig haardt slog Døren i efter sig.

Efter et Par Minutters Forløb kom han tilbage, gik hen til Hansine og lagde Hænderne om hendes Hoved.

„Tilgiv mig!“ sagde han. „Jeg mente ikke, hvad jeg sagde, jeg talte i Overilelse. Du maa ikke være vred paa mig. Vil du love mig det? Men jeg har haft saa megen Fortrædelighed i Dag,“ vedblev han, og begyndte igen at vandre frem og tilbage over det store Gulv. „Du kan tænke dig, jeg kommer ud i Lavloden nu efter Middag, og saa er Rugen dér endnu ikke sat i Hov, skønt jeg udtrykkelig sagde til Niels i Morges, at han maatte gøre det straks. Nu er den natur-